

1 მაისი —
 ბავშვების დღე

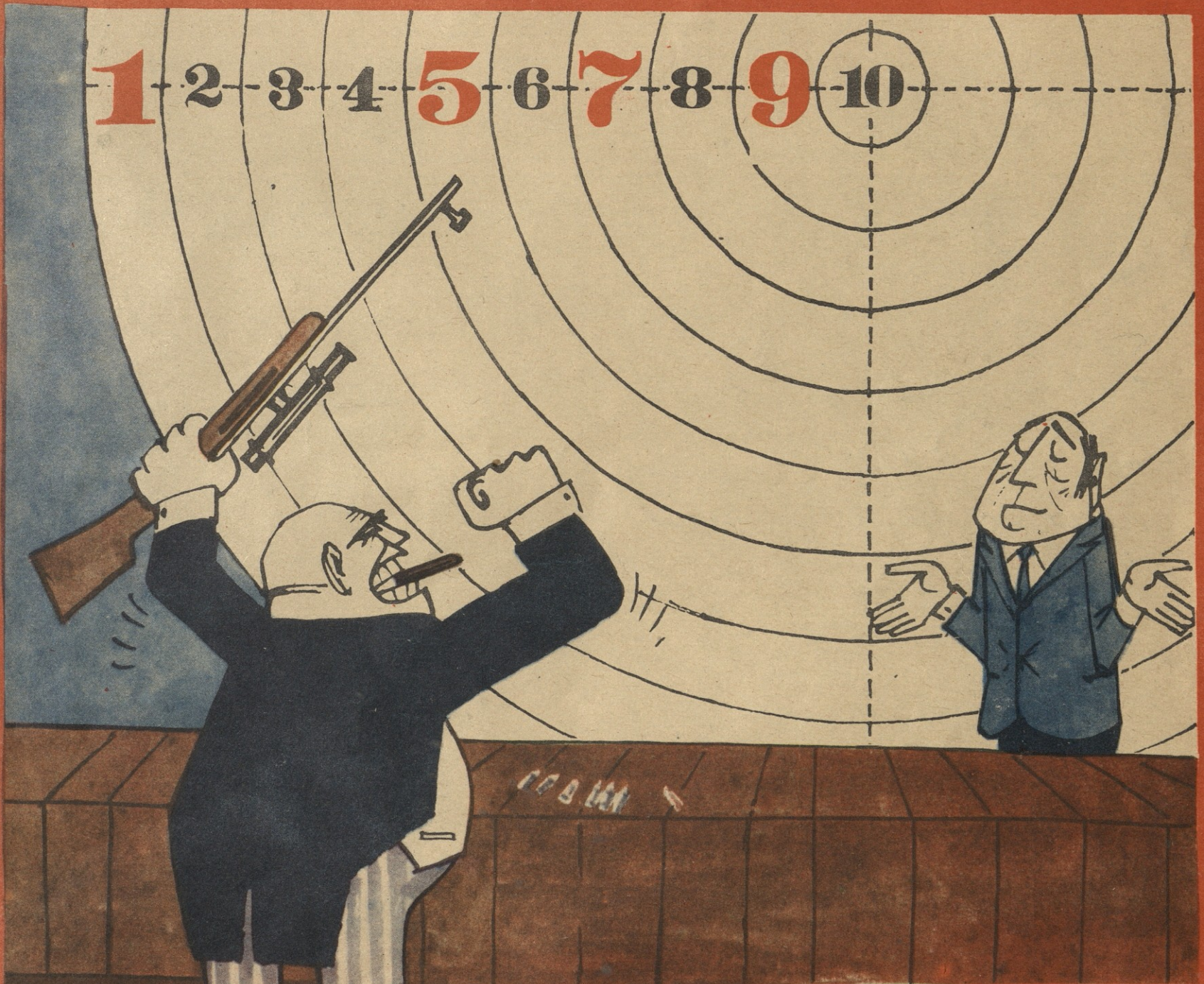
5 მაისი —
 ბეჭდვითი
 სიოცუვის დღე

7 მაისი —
 რადიოსტრუქტურის დღე

9 მაისი —
 ბუნების დღე

1 მაისი —
 მშრომელთა
 საერთაშორისო
 სოლიდარობის დღე

ვაჟების
 დღე

— რა ღმერთი გაშიფვრა, მთელი ჩემი
 სიცოცხლე ამ წითელ სამიწიანებს ვეძებ.
 რი და ვერც ერთი ვერ დავაზიანებ?!

№ 8 (1378)

აპრილი

1972

სიუნი

გამოცემის 49-ე წელი ფასი 20 კპ.

„ნიანბი“ —
„სოფლის ცხოვრებას“

სოფლის
ცხოვრება 50
1921-1971

ჯერ „მიწის მუშა“ იყავი, მერე — „ახალი სოფელი“,
შენ „კოლექტივიზაციაც“ გერქვა, დიდი ძვრის მხმობელი!
გმირსა და მამაც მშრომელ ხალხს მართალი სიტყვა უთხარი,
ქართული სოფლის ფიქრი ხარ და მისი ჭირისუფალი!

მამულის ღვიძლი შვილი ხარ, მამულზე გადაყოლილი,
მისი ყოველი კუნჭული სტრიქონ-სტრიქონ გაქვს მოვლილი.
შენს გამოჩენას საფლებში, როგორც მუხეს, ისე ელიან,
იზეპირებენ მასები, რაც შენს ფურცლებზე წერია!

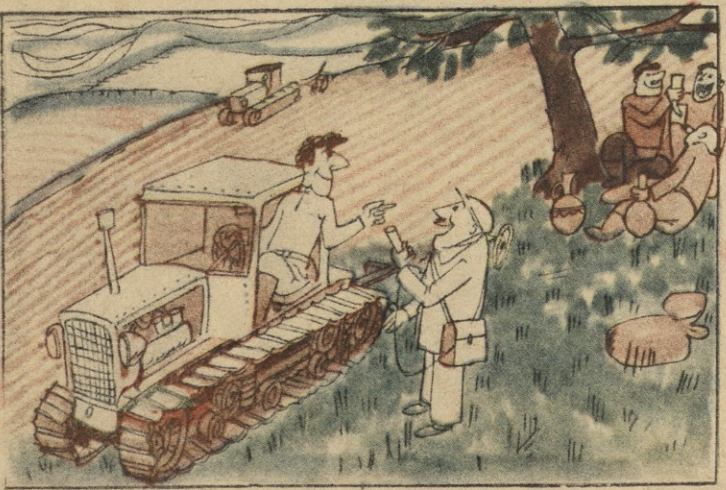
შენს შესაქებად მოგუხმობ ყველა დიდებულ ეპითეტს,
ასი წლისთავზე ბრწყინვალე პოემა უნდა შეგპირდე!

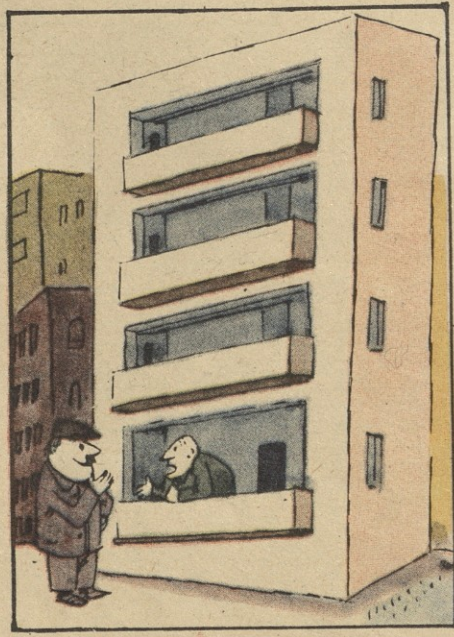
ნ.ხ. მ. აბაშიძის

— რას უტრიალებ, ბიკენტი,
ამ სპექულანტებს?
— მათი მომარაგების უფ-
როსი მინდა ბავიძნო, იქნებ
დავითანხმო ჩვენს სისტემაში
გადმოსვლავ, საათივით ააწ-
ყოფს საქმეს!

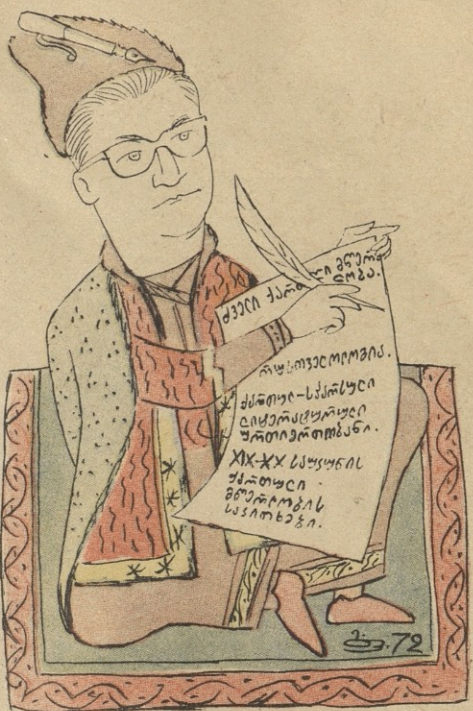
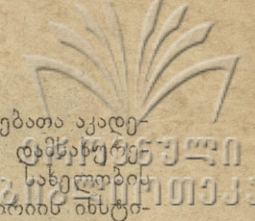
— ვერ გაგაგებინე ამ ქალს, რომ
ბინების განაწილებაში
ღმერთი არ
ურევია!

— საბავსოვსულო თმსვის კამკანის წინ რას
დაკირღები ჩვენს მკითხველებს?
— აბო, იმ კამკანის მიმართ, კარგი დაკი-
რებებს მიხედა ჩვენმა ბრძოლადირმა იმის.

— სევსტი, რატომ არ გადმოდი-
ხარ ახალ ბინაში?
— რა ვქნა, ათად ხომ არ გავი-
ჭრები, ამას ბარდა, კიდეც მოხი ბი-
ნა მაქვს.

ალექსანდრე ბარამიძის

საქართველოს სსრ მეცნიერებათა აკადემიის აკადემიკოსს, მეცნიერების დამსახურებულ მოღვაწეს, რუსთაველის სახელობის ქართული ლიტერატურის ისტორიის ინსტიტუტის დირექტორს, თბილისის სახელმწიფო უნივერსიტეტის პროფესორს — ალექსანდრე გიორგის ძე ბარამიძეს დაბადებიდან 70, საზოგადოებრივ-შრომითი და სამეცნიერო-პედაგოგიური მოღვაწეობის 50 წლისთავი შესრულდა.

აღმოსავლეთის მხარეთმცოდნეობის ინსტიტუტის დირექტორს, თბილისის სახელმწიფო უნივერსიტეტის პროფესორს — ალექსანდრე გიორგის ძე ბარამიძეს დაბადებიდან 70, საზოგადოებრივ-შრომითი და სამეცნიერო-პედაგოგიური მოღვაწეობის 50 წლისთავი შესრულდა.

სოხუმის საკოლმეურნეო ბაზარს, ყოველგვარი ვაჭრობის გარეშე, შევიძლიათ უწოდოთ „საკოლმეურნეო ბაზარი“, რადგან აქ კოლმეურნეებს ქორვაჭრები ჭარბობენ. მიუხედავად ამისა, ერთი სიკეთე მაინც ვაჩინა ბაზარს: უსაშველოდ გაზრდილი ფასების გამო, გულის ინფარქტის ნაცვლად, აქ სიცილი ხოცავს მუშტრებს.

- რა ღირს თაფლი?
- თაფლი კი არა, უკვდავების წამალი!
- ფასი კი საწამლავევით მწარე აქვს!
- უცეცხლო თაფლია, ძმაო.
- როგორი უცეცხლოა, როცა ზედ ცეცხლი უქიდა?
- რა ღირს წიწილი?
- წიწილი კი არა, ვარიაა.
- რა ღირს ვარია?
- ვარია კი არა, დედალია.
- რა ღირს დედალი?
- დედალი კი არა...
- ინდაურია, ხომ?..
- რა ღირს ხახვი?
- ავე, სწვრია!
- მთლად გადაირიეთ? მაცადეთ, მე თქვენ გაყურებინებთ სეირს, ქორ-ვაჭრებო!

— ხახვი არ დაგვაჭრა ყურებზე!..

ამათ ქორვაჭრებად კი არა, ლომვაჭრებად მოაქვთ თავი, ალბათ ამიტომ ვერაფერს აჭრის ხახვს ყურებზე. ანდა, მათი ყურებისათვის გასამეტებელი ხახვიცაა აქვს? სამაგიეროდ, ბაზრის დირექციას საწერი ქაღალდი მოეპოვება ბლომად და არც იმუშრებს მას სპეკულანტებისაგან ხელწერილების ჩამოსართმევად.

„მე, ნატალია რევირა, პირობას ვამდებ ბაზრის ხელმძღვანელობას, რომ ამერიიდან ხელს ავიღებ ხილბოსტნეულით სპეკულაციაზე“.

და განა მართო ნატალია რევირა? ბაზრის დირექტორის — ზურაბ ნიკოლაიშვილის კაბინეტში დასტად აწყვეა მსგავსი ხელწერილები, რომლებსაც ხელს გარკვევით აწერენ გაურკვეველი პროფესიის ადამიანები: ოღლა სატირიდისი, მარინა მოსკალენკო, ზვარი ზეთუნიანი, რანგანუმ ავეტიხიანი, კლავდია პოპოვა და სხვები.

ბაზრის თავკაცთა ამ „პროფი-

ლაქტიკური“ ღონისძიების დონე კი ერთობ მცირეა ისეთი ქორვაჭრის მიმართ, როგორც მიხეილ კრიხელია. ნებისმიერ ძალოსანს შეუთრდებოდა ასეთი სარეკორდო წონა: კრიხელს ტომრით ზურგზე მოეგდო 172 კილოგრამი ნიორი და ბაზარში მოარბენებდა.

— საიდან, მიხეილ ამდენი ნიორი?

— ნიორივით გავმწარდებ, თუ მაკუთარა ხელით არ მომეწიოს.

— თქვე მან, თუმცა ისიც კი არ იცის, ხეზე მოდის ნიორი თუ მიწაზე.

„ტვირთვიდგავი“ მიხეილს არ ჩამოუვარდებიან სხვა „ლომვაჭრები“ და „მგელვაჭრები“. ჩვენს დანახვებზე ჭარხლის გადაწყვეტილები ჭარხალივით გაწითლდნენ, ლობიოს გადაწყვეტილები ლობიოსავით დაიბნენ, წიწმბის გადაწყვეტილები კი ერთობ გაწიწმბატდნენ... აი, ისინიც: სერგო ოგანესიანი, ალექსანდრა ჩაბრავა, ევგენი გრიგორევი, სერგო კოპკონიანი, მარიამ ასკურავა, ლუბოვ პანევა, გრიგოლ თუმანიანი,

გენო კობაიძე, ივანე კობიძე. რევირის მონაწილეების გამოჩენაზე ბაზარი ნახევრად დნებდა. სპეკულანტების მიერ დაკავებული დახლები უმალ კოლმეურნეებმა დაიკავეს.

— ახლა ხომ აღარაფერი გაქვთ სასაყვედურო? — ვკითხვთ მათ.

— როგორ თუ არა გვაქვს, ბატონო! ბაზარში კოლმეურნე-გამყიდველთა რიცხვი ათმაგად გაიზარდებოდა, ხოლო საქონლის ფასი ბევრად შემცირდებოდა, ბაზარში რომ ბაზარი არ იყოს გამართული. კარგი იქნებოდა, აგრეთვე გაეთვალისწინებინათ, რომ სოფლებიდან ჩამოსულ კოლმეურნეებს აქ არ გვაქვს ღამის გასათევია, არ გვეყოფის პროდუქტების შესანახი სათავსოები, ფრინველ-პირუტყვის გასაყიდი ადგილი ისეთი ჩაოხრებულია, პირუტყვსაც არ ეკადრება. აქ არაა წყალი, გათბობა, შუქი...

რევირის მონაწილენი ერთხმად შეპირდნენ კოლმეურნეებს:

— ბაზრის ჩრდილოვან მხარეებს უსათუოდ გავაშუქებთ!

კონდრატე შვილაძე,
ბაიოზ უმარაგაშვილი

შოშიკის საზიარო კანონები

უფროსის ძალა პირდაპირპროპორციულია ხელქვეითის წინააღმდეგობისა და უკუპროპორციულია ზემოდან დარეკილი ტელეფონის ზარის სიხშირისა.

საზიარო სამზარეულოში, მიუხედავად ასაკისა და განათლებისა, ყველა დიასახლისის შეგნების ღონე ერთ დონეზე დგას.

პირადი კარიერისთვის ფიქრებში ჩაძირული დირექტორი იმდენს კარგავს წონაში, რამდენსაც უღრის მის მიერ უკანონოდ განდევნილ თანამშრომელთა ერთად აღებული წონა.

გიგლა ბახტაძე

სადლეოკლო
სადლებრკელო

მადღეგრძელებს თამადა, მადღემოკლებს სასიქელი, ღვინო იქცა შხამადა, ვქრები, როგორც სანთელი.

სუფრის მესვეურებო, აწი ესე უწყოდეთ: სადღეგრძელოს თქვენებურს სადღემოკლო უწოდეთ!

ლევთარ ფაჩულია

განმარჯვებითი დეჰსიკონი

ალზრდა — პროცესი, როცა ბავშვს ჯერ ლაპარაკს ასწავლიან, შემდეგ კი — გაჩუმებან.

აქლავი — ცხოველი, რომელმაც ნემსის ყუნწში გაძვრომის დროს სხეული დაიმახინჯა.

დიეტა — შიმშილით სიკვდილი იმ განზრახვით, რომ დიდხანს იცოცხო.

დიკლომატი — კაცი, რომელსაც შეუძლია ცოლი დაარწმუნოს, სიასამუხრის ქურჭი არ გიხდებაო.

უფროსი — კაცი, რომელიც სამსახურში აღრე მამინ მიდის, როცა თანამშრომელი იგვიანებს.

ო. ხუციშვილი

ახსოვარი ილილი

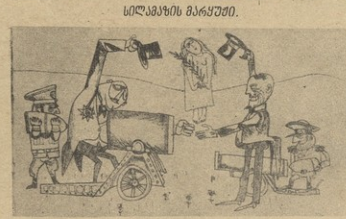
მხტომელ კაცზე ამბობენ, შაბათს რომ ახალიწი ახლოვდა მოსადა, შვირთი შახათს ცუდსაში გაიცინებოდა. შვირთ მხად კი, ცხტორწია ხაზურთა ღუმრით სავალი მდიდარი.

დინდუ ვარ დამწმენდელი, ეს ზღმრჩხადე თვითონ ცხტორღუნა გამოიჩინეს თავიანი თაყუ, ხოლო საკუთარი თავზე გაიცინო, ეს რომ ერთობ დიდი ზღმრჩხადე. ძვირფასო ქართულად ზღმრჩხადე, ბოი მოგალოცავი სახეობა ხოლო, სახეობა რისხულადეცხი კეთილსი შეწყნის 50 წლისთავის აღსამწულს და ვინაჲთა ეს-ღორღრ დამღის!

რამის ბარბა, მტორწია ზაგორული თა-რწილ, ამგებრწი ზა-ვარი ჩეღატორი.

ნახ. 0. პალატიონი

სლავაჲსი მარაჲთი.

ზომობითი საკრძაჲრითი მფორტობა

ნახ. 0. პიპონი

სუპერ-მღიპველი
— ეს თახჩინი ძალღმობის მი-ბადობითი!

თი ატი რევი

მომიბინი რევიტორის დწყებამდე რევიტორმა გამოაქველია — ამხანაგებში ჩვენი დღეს ძველად დევე-ბული ვართ, ამიტომ მოილი, დიდაცხი სუ გავაგრძელებთ საუბარს, ვილამარაჲთი მოყვლე და კონკრეტულად შენ, ანტის, გახსნი კარებს. მიაი დაწერს ოქმს. ათრი წამათაყენეს კანდი-დატუმს ათერ, აილი ქალღმირი... კანდიდტე-ბი უკვე შევინამებულა. ვივა შემოიბრძე წი-ნიადღესა, შეწყულე კანდიდატების დასაყ-ლებას — ბოლიმ, ერთი შეყვივა შეიძლება? პ-რეტვიტორი რევისორთი შე ახალი გახლა-ვითი, გეტობა, დავეწყვდეთ ჩემთვის ტექს-ტის ერთი გეგმავლობის მოცემა. გობიფი, მომცედი პიესა!

— რის პიესას ჩვენი ადგილობის სიან-გაბიროსარჩევენი კრებავა! — თქვა ციად რევისორმა.

პრიბსტარს ნინჲაღი

ნახ. 6. პიპონი

სინონიმი.

სიციველი

ერთი გლეხი მეზობელს დე-წილად ცივად არაჲდ, რომ წი-სი ბატონი სოფელად უხსავდ-ლოდ გაემხამნოდებოდა. ხაღ-მის რიგეფინ მივიდენ შემხა-ვლასა.

— მოწყვდილი ბატონო, რამ-დენს მისცემდი, აი, ამ მუხის სანძირ ოქროში? — კითხა გლე-ხმა.

ბატონს მანინე ხაბადე მოად-ვა პირველი წერილი, მასხურებს იმბო და პურთა გაშლენა. დაღებუი აინოჲ გამოიღენ და გამოაგრენ კიდეა — ბატონო, რაჲც ვინაჲნი — წი-გო გლეხმა.

სსრ კავშირის შვიდნი 50 წლისთავისათვის

დიახანდელს მოახლეს წერი-ლი დედაბოჲს ხაზარს. წაჲდ-ილი და ცივარს მოახლედ ვერა-დები ვიცი ამ ამბებზეა წერი-ლითაჲმ და ისეჲ ტენამათს აი-ტანა წაჲცობად ეს უცანკენ-ლოდ აგერი უწყავა, მამარ პე-რადერი ვარაიბა და სხვა რომ ვინ მოიბოჲს ველაჲრეალოდ უხარა ვარაღს:

— შე სულილო, ამ წერის მე შენ ვერ და წესი, შენ უნ-და ვაიო რა წერი შენ!

თიმიტიტიტა

შეპაჲრლი, ალკი

ამბობენ, როცა შემოქმედმა დაშობრა ევას პირ-ველი მოიღლი, აილი სახარწოშო მანქანა და შედ-განი თავადღელი პრეღმებზე დანს დასაყვად-ბა — ბრეღელქისი თფილარეღუნება 90 კანკილი გაზრდილა. ეს დამშეღებელი

კი მაგრამ, ევას სოფლოფიფის მე ხომ აღ-ჩინელ მიწველ 90 წელი ვერ ვაღმრავა! — განაქცედა პროფეტკი აფერბის — თქვე და ვა-წე-ტის, აღმიბი თანახმა, ზედღესი დიღებულება დაღ-იხადის, ოღონდ თავადენ ავკილილი ევას ძველი ხანაილი.

— საჲწოფილო, იმეღ კარად ვერ გრეველი ვაინომიფის პრეღმებში, ჩვედის მთავარა ბრე-ღელქისი სოფლოფის დრის თფილარეღუნების შეღებება. — სოფლოფის ზამ.

ესე ზიონისა ახალი ევა წამოიბედა.

აღმიბი კი საჩივარს საჩივარეღ აფაგელი მანამ სანამ ერთხელ მამაჲეტიტინა პირადანი, მოურჩილ-ღორ არ უხიბა:

— ლეჭისი მავლობა შესწირი, რომ შენი ევა მაგ-ვ ურეჭი არ არის და რაც სასწიბო დახარა, ისე არამია ცილზე.

შარა სარიბი

სატრბა მისაგარითი

ზოჲოჲაჲი

ძღვანელ ჩაჲეს პაბარბეს, დიღმასხა.

თეთრი ვახაჲეხელი თღესუ ზოჲოჲაკი, ცისდერ მამიღუნე ბოლოჲს საქნელა, ურეკა პერინა ავტი მოსეი მარსი, ხოლო ევეღეს ტყეჲა — მისი საფანელი.

აქტი დაქანდება, იქით გაქანდება, უკრე გავაქდება, უკრე გამოღრება, უკრე აღმუღთლებდა, უკრე გავეჯდება, უკრე გაიბიძებს, უკრე დალოღება.

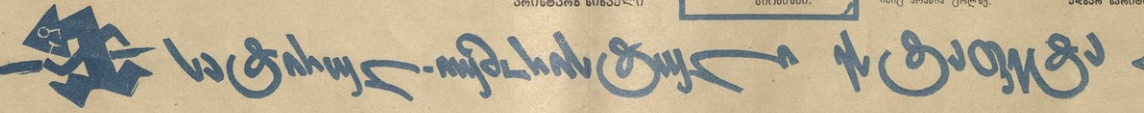
არაინი არა სტყულს, არაინი არ უუჯარს, გილბა თუ გამოსტყის, გილბასაჲ არა (ცილობს...)

შეხელები, შეხელები, თამუნა, მამუჯა, მე მფობი, კერაფერის ნახავი სასაცილოს!

პოი, გათენდება, მუთი, უმძღვარტსო, შურენ დილი არის კაცი ურეყველი, მწიკლია ურბარბი, სინათლე ურბარბი, ვერაჲნად ავციღენ ბიწით თუ ტიუ-ველი!

შეიცი ამირანს შვილი ვერაჲბი, რამეჲეუ შოთიგო მიდის ჭრავაინი!

ჯანსუღ ჩარაჲიბი

მწიღე ადამიანს, შეიძლება, მოუვიდეს თავში რაღაც სასწაული. ერთ ბებინდ დღეს, როგორც კი ლოგოს თამაში საგნო თანხა მოეჭო, მეტობარ მოქანდაკეობას გაესწიე და ჩემი ძველი შეგუკვე-ტე, წინასწარ გადავუხადე ხალდი ვული და ძველი ზუსტად და-ტეხი დროზე მამხარია.

განიერ ვერცხვებზე, დაოსტატებული ხელით, ოქრის ასობით იყო ამოყვანილი ჩემი სახელი და ევარი. ჭეის გამხსნულებსა მარ-ჯვანე ხელით გაწვლილი წიგნი ეჭირა, მარცხენა, რაღაც აუხრული მინებით, ცხდენ იგი ვერცხროდა. მთლიანობაში ეს იყო ხიამაჲისი და მკაფიულდობით სასწე მწიკლით.

თავისდასდ ცხადია, რომ ხელმოყვების ასობი ნიშნუი თანხის თანხი დიდოსტავის არ არის შექმნილი, ამიტომ გადაჲყვეტბა, ის ცენტრით, ზაზრის მოედანზე დამდედა.

უშეგამა ხალხმა მოიყარა თავი ძველის ვარშეში. სად იყო, სად არა, სად შე მოგრიალად ორი ავტომანქანა, საიდანაც ჯერ ბურგომბ-ტრი, შემდეგ მუნიციპალტეტის სხვა წევრები გადმოვიდნენ და ჩქა-რა ნახითი გამოეგარინენ ძველსაკენ. მცე მოურსტე ხანისზე და ზრდილობიანად მიეყვალე ქალაქისთვის.

— ვინ არის ეს? — გათმორა თითო ბურგომბტრამ ძველსაკენ.
— შე როგორ, ნუთი არ ვეგარ? — ეგასსუბი ნაღსურველიო დიმილი.

— როცა ძველს ავებდნენ, იციდნენ, რომ ეს თქვენ იყავით? — რა თქმა უნდა, ეს ხომ მე თითონი მეგუჯეო.

— როგორ? თქვენ თითონი შეუგუჯეოთი საკუთარი ძველი? — თქვა ბურგომბტრამ. ჩანდა, უკვე თამეგუჯეების უნარი ეკარგებოდა, — რისთვის დაჲვირდათ?

— ისე, უნაროდ. სიცოცხლეზე მე მინდოდ შეშებდა საკუთარი ძველსაკენ.

მაგრამ, ძველს ხომ მათ უხდენ, რომელთაც აკვირობობს წინაშე რამდენ დამასწერება მიძღვეოთი გვეიფობი, რა დამასწერება მიძღვეოთი, რა ვადარებოდა მოახდენოდა საზოგადოებრივ ცხოვ-რებაში?.. თქვენ იგი...!

მე გაეცემებულ ბურგომბტრს ცივი წვილა გადავაცხა.

— კი მაგრამ, მე ხომ ხალდი ვული გადავიხადე ამასში, თქვენ რა გენადლებათ!

— ვის ამბობს?! — მიუბრუნდა ხალხს ბურგომბტრი. — განა ეს განსამარტული სასურია? მინდ რას წარმოადგენთ ამის-თანხას, რა პროფესიასა ბრძნობითი?

— დასწავლის ინსპექტორი ვარ. — მიუგო მე.

— დასწავლის ინსპექტორი ძველი — სიროულით გადავცხადე ბურგომბტრის ძველს. — თაჲსი შოღრის ვფერითი! არა, ჩვენ ამ-კარად ვერ გავუტეოთ ერთმანეთს, — თქვა მას ცოცხა წნის წიქზედ უფრო მწიფად — თქვენი პროფესიის საწინააღმდეგო, რა თქმა უნდა, არაფერი მაქვს, მაგრამ უკვდავსაყიფად ეს არ ემანა.

ერთხანს უნებრული დემოლი ჩამიგარდა. ბოლოს ბურგომბტრის ჩრილიმი მფიომმა რომეღებოდ მშლებდეს ამილილი ხმა.

— ძველი უნდა მოეცილოთ აქურბობა!

— სად წაიციო? — გვიხედა აღმფიფიებელი.

— იქნებ რომელიმე სასოფლო-სამეურნეო კოოპერატის ჩაახა-როს საფრთხობის მიგაფერება — წამითისა ვიოდა?

— მე შემოიბინა ერთი რჩევა ვიოდა. — თქვა ბურგომბტრმა ცოცხა წნის ნაფიფიების შემდეგ — ძველი ქალაქის თიფიწმაროფე-ლისს დასაყვადი, რასაკერძოდა, ვიცხდებო შეხანამისზე ავრსა-ღურით. თავადღე ხომ არაფერია წყალყოლილი თაჲსი თუ მოეკა-ლები ამ მას სხვა რომელიმე გამოჩინებულ ადამიანის თიფი მფე-ცვეთი, მავალითად ლსენებს ამ ჰაინეს, მამონ მე თანხისა ვიწერე, თქვენი ტახითი და სხვისი თიფი ძველი ისე ამ აღმღებე დარჩეს. ასე საჲეგანოდ თავის მოურსტე კატორბოთელი ზური ვინაჲცხად-დიღმანს ვიეგამათი. საკითხი გავიციო. ბოლოს, დიდი ვიფრის შენ-დე, მანცე ვაგზობინე, მე თიფითი გამოთავისუფლებინა ავილიო.

...მითიბინეთ, ჩემი ძველის ისტორია ამით არ დამთავრებულა. ვერ წიგნით დღეს ავიღე ჩემი ძველი და სატორითი ავტომანქანითი მწიბოლი ქალაქისაკენ ვაგურე, იე ერთი პარკოში დავდი. პარკი მი-ბინე მიძელი დესა, რომ ვერა შეამჩნე, ძველს თუ ახალს მოქება.

ახლა ვივარა ზურგანს საჲესუ და გვეურებ ჩემს ძველს. ამ ბა-შეხი ხშირად აფერანს საჲესუ და გვეურებ ჩემს ძველს წინა ხან-თამაშობინე. აი, ახლიც ერთი თიფი ზოგის ზელს მეგვრს ჩემი გამო-სახულებისაკენ და ვიფიხება დღესა:

— ვინ არის ეს ზიმა?

— ესა? — ჩაფიქრდება დედა, — იგი რა, ჩემო ბიჭუნა, გოეთი არ უნდა იყო, შოღრით ხომ მამდიდებენ არ არის... რას გადამაცილდ, ბიჭო, ყოველ შემთხვევაში ვინმე ემარტოლი ადამიანია იქნება.

მე კი, ამასამაში ვეშეღე თვალები, ვინმეჲე თვალები ამას და ბუნებრივად ვერწინბი თავს.

გერმანულიან თარგმა რრუშტა დანდლაჲა

ნ.ხ. ჯ. ლოლუსანი

— სად მიგაქვს, კაცო, ვე ბიუ-ბელი?

— რა მქნა, ძეგო, დირექტორს დაგვიანების საბუთი თუ არ მივუტანე, სამსახურში არ დამიშვებს.

— ერთი მანეთი, ორი მანეთი, სამი მანეთი...

იგი ერთი „საწყალი“ აკადემიკოსის ოჯახში დაიბადა. ბავშვობა, ტყვეობა, ლებთან ერთად, ზაფხულობით, სოფელ წყნეთში გაატარა. თავიდანვე მისი გზა როდი იყო ლიქიორ „ვარდის“ ბოთლებით მოფენილი.

15 წლის ასაკიდან იგი ეწევა პლანს და ღვინის დამოუკიდებელ სმას. განსაკუთრებით ნაყოფიერი აღმოჩნდა მისთვის არტელის ტიპის საწარმოებში მუშაობის წლები. იგი გამოირჩეოდა სახელმწიფო ქონების დატაცებით. ამასთან ერთად, სისტემატურად ეცნობოდა წარსულს. ყოველ შაბათ-კვირას გადიოდა საქართველოს ისტორიული ძეგლების დასანაგვიანებლად და ადგილზევე სვამდა ამა თუ იმ ძეგლის სადღეგრძელოს. მოგვხსენებთ, ჩვენი წინაპრები, იმ ძველებლობის ჟამს, რა ადგილებზე ამუშავებდნენ ეკლესია-მონასტრებს! ეს ყველაფერი ხომ დიდ ფიზიკურ დაღლას და პურ-მარილის ატანას მოითხოვდა.

სტუდენტობის წლებშივე, ერთ-ერთ დესერტაციასზე, მას ირჩევნ ლოჯიის თამადად. ამით დაიწყო ახალი ერა მის ცხოვრებაში. განსაკუთრებული დიდება გასვლითმა ქეიფებმა და ქორწილებმა მოუტანეს მას, რაც ყოველთვის მისი თავგასვლით მთავრდებოდა.

ჟერ კიდევ ბავშვმა აიღო ხელში მისი ტოლა ყანწი და, მიუხედავად ხანდაზმულობისა, დღემდე ხელიდან არ გაუგდია.

გარდაცვალების შემთხვევაში მისი ხსოვნა დიდხანს არ დარჩება ნაცნობ-მეგობრების გულში.

ცოლის ნათესავების ჯგუფი

რა ჰქვია ანგარი?

სტუდენტი გ. გაბაძე, ამ ბოლო დროს, ეჭვმიტანილია საეჭვო მოქმედებაში. იგი რამდენიმეჯერ ნახეს ბიბლიოთეკის სამკითხველო დარბაზში, სადაც, სხვებთან ერთად, ეწეოდა წიგნების კითხვას და შემჩნეულია ცოდნის მიღებაში. მიუხედავად მრავალჯერ გაფრთხილებისა, გაბაძემ მაინც ვერ უღალატა თავის „პროფესიას“. ამას წინათ იგი დააკავეს წიგნების მალაზიაში, სადაც დიდი რაოდენობით შეიძინა წიგნები. ვინ იცის, რით დამთავრდებოდა ყრველივე ეს, რომ მას თავზე არ დადგომოდნენ მისი ამხანაგები, რომელთა ენერგული ჩარევის შემდეგ გაბაძე იძულებული გახდა ათასგვარი ლიტერატურისთვის გადადებული თანხა გამოეყო მეგობრების დასაპატიჟებლად.

საინტერესოა, ვინ უბიძგა ამ ახალგაზრდას ცოდნის ასეთი დიდი რაოდენობით შეძენისაკენ? რამ გაახელა იგი? სამწუხაროა, რომ დამნაშავეთა შორის არიან მისი პედაგოგ-მასწავლებლებიც.

საინტერესოა, რას ფიქრობენ სტუდენტ გ. გაბაძის ამხანაგები (ჯგუფელები), რომლებმაც კარგად იციან მისი საეჭვო მოქმედება, მაგრამ, რატომღაც, დუმან. არაყენ ცდილობს, სარკვეში ჩაახედოს ამხანაგი და დაუბრუნოს იგი საზოგადოებას, ჩააყენოს ცხოვრების ჩვეულებრივ კალაპოტში.

რა ჰქვია ყოველივე ამას? ძნელია, გამოიძებნოს პასუხი.

ნოზადი ბართიაი

ანგარიშში არ მოტყუალა

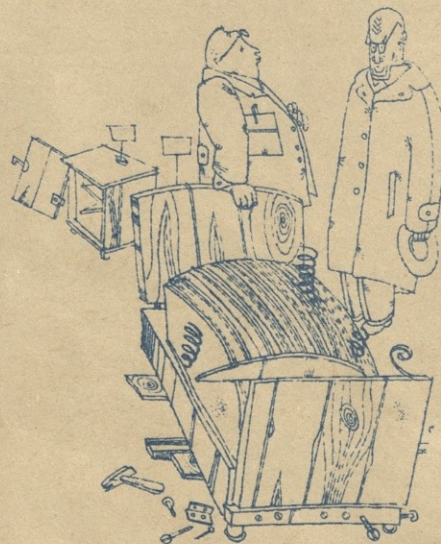
- ესეც ჩადი და, ბარელამ, კარგად გვიანგარიშე!..
- კი ბატონო, წყალი არ გაუვა!..
- წყალს არ ვჩივი, ცეცხლი არ წავგიკიდო!
- 56 მანეთი და 79 კაპიკი!
- თუ ასე კაპიკ-კაპიკ ანგარიშობ, თვითონ შენ რამ დაგამრგვალა?

ბ. პ.

ნ.ხ. მამია მაღალაშვილი

— დაგეუპე და მს არის, რა ამოიყვანს ახლა ამ ცხიშს?
— რომორ გეგაღრებამთ, ბატონო, სალა ამ გერში ცხიში?

— დალოცვილო, რას უწუხებ! საწოლს მშობე ფეხს უწუხებ, ფიხებს ცოტას ბარანდამ, ლეიბს ბადაბრუნებ, ყუთებს საკმებებს ბამოც-ვლი, მრთ-რ ლურსმანს მიარტყამ, ლასს ბადა-უსამ და უამთხს აშუხს მორ ნახამ!..

79-335

7

1979

ეროვნული
ბიბლიოთეკა

ესოფლიოს-

მუვიდობა!

მუვიდობა
და თავისუფლება
ინდოჩინეთის
ხალხებს!

მუვიდობა
მართალია

მართალია

გაუმარჯოს
ქვეყნს!

— მუვიდობას მოითხოვთ?
ახლავე დაგამუვიდებთ!

ნ.ბ. ლომიძისა